

жѣхъ ми и да ми ся приемивате, че съмь сиромѣхъ.“
 Двамата братія като видѣхъ, че той невѣрваше туй,
 що му казвахъ, съблѣкохъ му дрипавитѣ му дрѣхы
 и го облѣкохъ въ єднѣ царскѣ дрѣхѣ, коѣхъ бѣхъ
 донели. Александръ като ся научи за тази случкѣ
 пожела да види този чловѣкъ. Абдолонемъ излѣзе
 прѣдъ него съ єдно скромно постоянство; и Алек-
 сандръ като го попыта какъ ще сноси своя новъ
 чинъ, старецътъ му отговори тѣзи красны думы:
*„Дано ми помогнеше дѣдо Господь, ша да сносвамъ
 величїешо си шѣй дързновенно, какшо прѣшърибвахъ
 и сиромѣшешвошо си: До сега мя хранехъ рѣцѣми
 ми, и макаръ че немахъ нищо, не бѣхъ оскуденъ и
 ошъ нищо.“* Александръ ся почуди за този отговоръ
 и дарува голѣмы дарове на Сидонскыя царъ, комуто
 и показа высокопочитанїето си.

ДВАДЕСЕТЪ И ЧЕТВЪРТЫЙ РАЗГОВОРЪ.

День дваесетъ и вторый.

УЧИТЕЛКА.

Обѣщала ви ся бѣхъ єднѣ приказкѣ, чеда
 мои; щѣ стоѣхъ на думѣхъ си. Но по-прѣди щѣ ви
 кажъ, че Милка ся укроти като ягне; и че тя стори
 само єднѣ погрѣшкѣ, коѣхъ веднѣга поправи; и
 тѣй азъ ѣхъ обычаю отъ сѣ сърдце; тя ми каза тази
 заранъ, че не єе была никогѣхъ тѣй благодарна въ
 цѣлыя си животъ, както въ растоянїето на тѣзи три
 дни. Отъ сега на тамъ, ако бы могла да поправи гор-
 достьтѣхъ и гнѣва си, както ся надѣхъ че ще го на-